

paa Møddingen og bagefter ud igen paa Marken. I hvert Tilfælde synes jeg, der ikke er nogen Grund til at gaa til et saa ekstraordinært Skridt som at udkommandere 28 Soldater paa Høstarbejde. Det har ogsaa vakt megen Opsigt. Selv Regeringens egen Presse har omtalt denne Sag. Jeg skal saaledes nævne „Aalborg Amtstidende“ og „Randers Venstreblad“, der have udtalt sig mod, at Soldater saaledes udkommanderes til Høstarbejde paa denne Tid af Aaret. Man kunde forståa det og til Nød forsvare det i en travl Høsttid, i en vanskelig Høstperiode, hvor det gælder om at bjerge Sæden; men at det skulde gøres paa en Aarstid som denne, hvor der er saa uhyre megen ledig Arbejdskraft, kan jeg ikke forstå, og jeg synes, man bør misbillige, at sligt sker. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om det er noget, der sker med hans Vidende og Villie, eller om det er noget, de lokale Myndigheder i Aalborg have besluttet. I hvert Tilfælde synes jeg, det er forkert og burde ikke gentages.

Zahle: Jeg skal følge den ærede Ordførers Eksempel ved ikke paa nærværende Tidspunkt at drage nogen Sammenligning mellem Militærudgifterne, som de stille sig efter det foreliggende Budget med Ændringsforslagene nu til anden Behandling, og tidligere Finanslove. Vi staa jo ikke overfor en Vedtagelse af Budgettet i dets endelige Skikkelse, saa en saadan Sammenligning, foretagen nu, vilde efter al Sandsynlighed blive gentagen paa et senere Tidspunkt. Vi kunne ligesaa godt udskyde Sammenligningen til det Tidspunkt, da den maa fremkomme, hvis den overhovedet skal anstilles. Uoverkommelige Vanskeligheder ved at anstille en saadan Sammenligning tror jeg imidlertid ikke, der vilde optaarne sig.

Det Mindretal, jeg har den Ære at tilhøre, har for det første sammen med det socialdemokratiske Mindretal og det forhandlende Venstreindretal stillet Forslag om, at „Anmærkningen“ skal udgaa. Da denne Anmærkning fremkom, var det netop en af de Ting, som anførtes imod den, at naar man først havde sat en saadan Ting i Verden, var det ikke nemt at faa den ud deraf igen. Det vilde blive indvendt, naar man overfor en Minister, som nød Tillid maaske paa andre Steder men ikke hos et Flertal i dette Ting eller hos et Flertal af samme Partifarve som det, der satte Anmærkningen ind, vilde sige: Nu skal Anmærkningen ud! at det

maatte betragtes som en speciel Mistillids-erklæring til Ministeren, og det vilde maaske være vanskeligt at sætte det igennem. Og desuden er det et stærkt Standpunkt at holde paa det, der een Gang staaer paa Finansloven, fremfor at kræve det slettet. Det viser sig ogsaa nu, at efter at Anmærkningen har staaet i 3 Aar — altsaa de 3 Aar under den nuværende Ministers Ledelse af den militære Administration —, har den været saa godt som fuldstændig virkningsløs. Og dog kommer den højtærede Minister og kræver den gentagen. Det er en Urimelighed, og der bør igen protesteres mod denne Anmærkning og mod Gentagelser deraf. Naar den nu sættes ind for anden Gang paa 3 Aar, vil den blive en endnu stabilere Del af Finansloven, end den har været tidligere. Det at give Administrationen Ret til frit at raade over et Beløb af over 2 Mill. Kr., som er bevilget til en Række, hverandre fuldkommen fremmede, Formaal, er alt for stor en Frihed. Efter denne Anmærkning kunne Penge, som af Bevillingsmagten ere givne til Anvendelse ved Indkvartering, anvendes til Skoler, Penge, der ere givne til Skolevæsen, kunne anvendes til Materiel, og Penge, der ere givne til Indkvartering, anvendes til Fæstningsvæsen o. s. v., og omvendt. Det er unaturligt, og det er ukonstitutionelt, at ikke Penge skulle anvendes i alt væsentligt indenfor ret snævre Rammer til de Formaal, de ere bevilgede til. Hvor vi paa et andet Ministerium, som Marineministeriet, have en Anmærkning, omfatter den heller ikke andet end forskellige Underkonti under samme Hovedkonto, saa at Friheden indskrænker sig der til Overføring af Midler, som ere bevilgede til et Formaal, til Anvendelse til andre beslægtede Formaal.

Jeg skal i øvrigt gøre et Par Bemærkninger til Motivering af den Anmærkning, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og jeg have begæret indført i Betænkningen, at vi forbeholde os vor Stilling i Anledning af, at Militærudgifterne i Aar stige, og at vi derfor ikke ville deltage i Afstemningen angaaende de militære Budgetter. Det er kun en Fastholdelse af vor tidligere indtagne Stilling og behøver derfor formentlig ikke nogen særlig Motivering. Vi tilføje, at nu forøges Udgifterne stadig, uden at nogen Omordning af vort Militærvæsen finder Sted, da der ingen Betænkning kommer fra Forsvarskommissionen, og vi sige, at dette er ikke alene i sig selv urigtigt, men efter Mindretallets Mening ogsaa i Strid med de Forudsæt-